

sin Grund uden Hensyn til, om de ere i det fri Hav eller i Fjordene. Christian V.'s danske Lov siger jo, at enhver har Lov til at bygge Aalegaarde ud for sin Grund undtagen i de Fjorde, hvor det kan komme Kongen og den menige Mand til Skade. Man gik selvfølgelig ud fra, og det burde man ogsaa nu, at der er Forskel paa, om disse Aalegaarde bygges ud i Fjorde eller i det fri Hav. Men det er her intet Hensyn taget til. Saa naar man her uden videre siger, at det gælder baade for det aabne Hav og Fjordene, saa at man kan bygge saa mange Aalegaarde, man vil, saa er det en af Skavankerne i dette Lovforslag. Og naar man saaledes sætter ind i Loven, at enhver har Lov til at bygge Aalegaarde ud for sin Grund, gør man ingen Forskel paa, om det er gamle privilegerede Aalegaarde, som man har Skøde og Papirer paa, eller om det er nybyggede Aalegaarde, som ikke ere der i Dag. Skønt dansk Søterritorium egentlig tilhører Staten, „Kongen og den menige Mand“, har man her uden videre givet en tilfældig Kystejers en Ret og et Monopol paa Benyttelsen af et Vand, som han hverken har købt eller betalt eller nogen Sinds drømt om, at det skulde have nogen Værdi for ham. Dette synes mig urigtigt. Man maa finde sig i, at gamle Rettigheder skulle respekteres, hvad en Mand har købt, betalt og har Skøde paa, det maa han have Lov til at beholde. Men naar man nu uden videre stiller Fjorde og Vige lige med det aabne Hav og siger, at enhver Kystejers, som tilfældigvis har købt sig en Ejendom, der støder mod Stranden, faar en Aalegaardsret, som han ellers aldrig har tænkt paa, synes det mig urigtigt, og jeg kan derfor umulig gaa med til denne Paragraf saaledes, som den er affattet, men jeg vil dog, som jeg senere skal bemærke, anbefale at stemme for Loven, idet jeg haaber, at der skal kunne naas Overenskomst om dette Punkt. Den ærede Ordfører pegede paa, at der ved det her foreslaaede bliver gjort en Forbedring af den vage § 3 i Loven af 5te April 1888, men jeg kan heller ikke indse dette. Det er jo nu saaledes, at den fri Fisker i de allerfleste Tilfælde saa nogenlunde kan faa Lov til at fiske, som han vil. Der er mange Grundejere, der ikke gøre Brug af deres Aalegaardsret, og de ere meget humane over for den fri Fisker, saa jeg er overbevist om, at den fri Fisker vilde betakke sig for at faa den her foreslaaede § 6. Vi se jo ogsaa, at der er indkommet flere Andragender derom, og jeg er ogsaa

ved personlig Samtale med andre fri Fiskere kommen til den Overbevisning, at de helst vilde være fri for denne Paragraf. Her vil jeg baade over for den ærede Ordfører og den højtærede Minister bemærke, at naar der blev nævnt, at i den Kommission, der i sin Tid blev nedsat, var repræsenteret alle politiske Afskygninger, og at der i den var baade Aalegaardsejere og fri Fiskere, da vil jeg tilstaa, at det undrer mig, om der virkelig har været en fri Fisker i den Kommission. Jeg kan ikke forstaa, at en fri Fisker, der virkelig har Forstand paa Fiskeri med fritstaaende Ruserækker, har kunnet være med til den Bestemmelse, der er kommen ind i denne Paragraf. — Jeg sagde før, at nu er det de allerfleste Steder kun undtagelsesvis, at der kommer Karambolage mellem de fri Fiskere og Aalegaardsejere. Det kan være slemt nok, at det kan ske, og mange Gange forekommer der fortvivlede Tilfælde, men det vil blive værre ved, at man nu uden videre fordriver den fri Fisker alle Vegne, og, som jeg har nævnt, først og fremmest fra alle Fjordene. Naar der staar her i 3dje Stykke, at en Aalegaardsejer maa gaa saa langt ud med sine Aalegaarde, som han kan nedramme Pæle, saa vil det have til Følge, at han, som det ogsaa siges i Kommissionsbetænkningen, kan gaa ud til 7—8 Favne. Nu maa han ganske vist ikke gaa saa langt ud, at han forstyrrer Sejladsen, men han maa dog sætte sine Redskaber saa langt ude, at der aldeles ingen Plads bliver til de fri Fiskere. Derfor vil denne Bestemmelse, fordi den ikke gør Forskel paa Fjorde og aabent Hav, komme til at virke saaledes, at den fri Fisker bliver aldeles fordrevet fra disse Vande. — Dernæst er der i 5te Stykke den Bestemmelse, at paa Fangesiden af Aalegaardene skal vedkommende Aalegaardsejere have Læ paa en Strækning af 250 Favne. Her vil jeg sige, at det maaske er en Vinding, at denne Bestemmelse er given, da det jo nu er ubestemt, hvor nær den fri Fisker maa komme Aalegaardene. Men jeg maa bemærke, at i mine Øjne er det en mærkelig Opfattelse, at det tilkommer den fri Fisker at føre Bevis for, at de Aal, han har taget, ikke have skadet Aalegaardsejerens Fiskeri; man kunde da synes, at det var lige saa retfærdigt, at Aalegaardsejeren maatte føre Bevis for, at den anden har skadet hans Fiskeri, men derved er der jo intet at gøre. Jeg mener nu, at dette Maal er alt for højt, men det bliver endnu værre, som vi skulle se, naar vi komme længere hen, nemlig naar der i